

**KDES
BYLA**

**VČERA
V NOCI**

Lynn Crosbieová

Kdes byla včera v noci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Lynn Crosbieová
Kdes byla včera v noci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

**KDES
BYLA**

**VČERA
V NOCI**

Lynn Crosbieová

*Pro mého otce, Douglase Jamese Crosbieho,
s neutuchajícím obdivem a láskou, a pro Francise –
mého zbožňovaného a věrného Argose.*

**Holka moje, holka moje, nelži mi.
Pověz, kde jsi včera v noci spala.
V háji borovém, v háji borovém,
kam slunce nezasvítí,
třásla jsem se celou noc.**

Nirvana, převzato od Leadbellyho

TOTO JE PRAVDIVÝ PŘÍBĚH

Toto je příběh o dvou cvocích, bláznivě zamilovaných.
Do drog, do hudby i jeden do druhého.
Snažili se, *my* jsme se snažili zůstat čisti a upřímní.
Ale zničili jsme všechno, nač jsme sáhli.
A nakonec zemřeli dva lidé.
Navzdory všemu jsme byli tak či onak nerozluční.
Na začátku jsem však byla jen já a jednodušší, rafinovanější krutosti.

PRVNÍ KAPITOLA

TADY HO MÁŠ

„Hej, prase!“ Tak zněl jeden z mnoha pozdravů, které létaly spolu se sáčky s čerstvým odpadem z aut, když jsem se každý den vracela s bradou přitaženou ke krku ze školy.

Doma jsem schytala facku za to, že jsem nechala misku ve dřezu.

Seděla jsem v pokojíčku pod plakátem svého mrtvého kluka a jalové srdce mi jako vždycky přetévalo láskou.

Akorát že toho dne se cosi změnilo.

Od jednoho borce ve škole, který stával u schodišťové šachty u bočního vchodu, jsem si koupila heroin.

Dloubla jsem do pevně zabaleného psaníčka z alobalu a na koberec se začal sypat hnědý prášek.

V panice jsem ho shrábla na zadní stranu obalu *Incecidide*, třesoucími se prsty jsem vytvarovala červovitou lajnu a vdechla ji dolarovou bankovkou.

Prásk.

Hlava mi cukla dozadu, pak padla dopředu.

Všechny moje staré představy – cudné, o tom, jak ho líbám pod hromadou přikrývek, které se skoro nepostřehnutelně pohnuly – se změnily.

Viděla jsem, jak na mě řve, dívala jsem se, jak mu vystupují žíly na krku. Viděla jsem i sebe, jak mu to s křikem oplácím, krk protažený jako had.

„Někdy v noci vál vítr tak studený,“ zpívám do modře osvětleného sálu, stojím nehnutě v granátových sandálech s plexisklovými podpatky a v jantarově žlutých hedvábně-sametových šatech od Armaniho se zvyrazněným pasem a vlečkou posetou křišťály.

Přijímám kytici bílých lilií, zatímco publikum vypouští holubice, které vášnivým vrkáním předznamenávají, co se stane.

On shodí z postele všechny přikrývky a ukáže se mi. Přilétnu k němu, *a pak se...*

Promlouvá přímo ke mně.

„Jdu si pro tebe,“ říká.

„Jste příliš laskaví,“ mumlám k publiku a vzápětí se ptám: „Jak?“

„Nemysli, prostě se tomu poddej,“ špitá mi přímo do ucha.

Jde si pro mě.

Můj velký muž, z něhož se mi tají dech.

„Brzy se uvidíme,“ říkám a nebe, jeho rtuťovité oči, mě smáčí vlahým deštěm.

Jsem ulepená, nadšená a jistá.

„Pospěš si,“ pobízím ho, když se pokoj plní vodou a plakát se zbavuje připínáčeků a celou mě halí, jemnými, hladkými okraji mi suší vlasy a svůdně se vrhá na postel.

„*Fermez les rideaux!*“ říkám jednomu z personálu, pomalu se k němu vydávám a shazuju ze sebe šaty.

Překulím se do něj. A čekáme.

DRUHÁ KAPITOLA

JEN PROTO, ŽE LIDI MILUJU A JE MI JICH LÍTO / KURT COBAIN, 1994–

Prostě jsem si jí zničehonic začal všímat. Té podsadité nešťastné holky.

Chodila kolem se svěřenou hlavou, a když se pokusila usmát, vypadala jako cvok.

Zaujalo mě snad to, že na mě tolik myslela?

Když říkala „on“ nebo mluvila o „něm“, měla na mysli mě.

Když byla sama, byla docela v pohodě. Kreslila mě a psala písničky. Nebo kouřila, četla si a povídala si se svým prašivým kocourem o těžkos-tech. Nebo si pouštěla muziku a tančila. Tu a tam se zastavila a řekla mi: „Miluju tě, tati.“

Nevěděl jsem jistě, kde žiju, a už dlouho jsem se o nic nestaral.

Ale cosi mě táhlo zpátky – nevěděl jsem kam ani proč.

Co však vím jistě, je, že u téhle holky všechno začíná a končí.

Ze všech sil jsem přistál u lítaček na pohotovosti, které mě bouchaly do hlavy, dokud se ke mně neseběhli zdravotníci a nevzali si mě do parády, křičeli cosi o intubaci a tekutinách.

Poté, co mě přijali do nemocnice a odpočíval jsem na pokoji, objevil se ve dveřích malý kluk.

„Myslel jsem, žeš už dávno umřel opuštěný,“ řekl.

KRVAVÉ SCÉNY V CARNATIONU

Než si do mého života proklestil cestu osud, psala jsem každý den dopis na rozloučenou.

Ten poslední začínal takhle: „Nenávidím se a chci umřít.“

Ale to byla jeho slova.

Přeškrtnla jsem je a napsala matce o kocourovi: „Prosím tě, buď na něj hodná.“

„P.S. Není to tvoje vina.“

Ale byla to její vina.

V roce 1997 moje matka, Marianne Grayová, sexy diletantka narozená v městečku Carnation, přivedla na svět dítě a pojmenovala ho Evelyn Curtis-Anne Deleuze Grayová.

To jsem já a tohle je můj odkaz: čtyři sebevrahové.

Od druhého jména pěkně po pořádku: zpěvák, jehož hudba přetéká neštěstím, básnířka, která se udusila, zatímco na sobě měla kožich a šperky po zemřelé matce, a filozof, který se zabil skokem z okna pařížského bytu, sužovaný bolestmi z rakoviny.

Ale především Evelyn McHaleová, jež se roku 1947 vrhla z vrcholu Empire State Building na parkoviště nacházející se o čtyři sta čtyřicet tři metrů níž.

Vlivem tlaku při volném pádu se jí roztrhaly punčochy, zula bota a po-mačkal šedý kostým od krejčího, ale ve svém kovovém hnízdě vypadala krásně. V křídově bílé tváři měla pokojný výraz, vlasy jemně zvlněné, v ruce pevně tiskla perlový náhrdelník.

Někdy si ji představuju v jiném aranžmá – schoulenou u černého prostoru za nehybnou nohou a sevřenou pěstí, svetr, který se rozpáral do krémové řeky.

Moje matka považuje sebevrahy za tragické hrdiny.

Dojímá ji brutalita jejich životů; fascinuje ji jejich urputnost, dokonce i po smrti.

Je možné, že se chtěla blýsknout jako zkroušená matka mrtvé dospívající dívky.

V den, kdy mě přijali do nemocnice, mi museli vypáčit prsty – jeden po druhém – z uzavíratelného sáčku, ve kterém jsem měla složený plakát.

„Kdo to je?“ zeptal se kdosi a zaslechla jsem matčinu skeptickou odpověď.

„Ten je tu se mnou,“ řekla jsem.

Musela jsem řvát, protože mě zatlačili do postele, udělali mi do paže další díry a nalili do mě nirvánu.

Tušila jsem, že bych, aniž bych se o to nějak moc snažila, mohla vypadat dobře. Jsem vysoká vyžilá bruneta, samá ruka, samá noha, oči jako koloušek Bambi.

Jenže jsem byla kus ženské a oblékala jsem se jako gotička z Walmartu. Nelíbilo se mi, když se na mě lidi dívali.

Bydlely jsme s matkou na západním pobřeží poblíž Seattlu, na straně revoluce, jak tvrdila.

Mluvila ale dost neurčitě a většinou jen blábolila o tom, jaké nosila šaty, o punk rocku a o tom, jak si na tělo fixem psala věci jako DĚVKA ZVĚSTOVATELKA.

Nová ambiciózní výchovná poradkyně si všimla mých zbaběle pořeza-ných zápěstí a domluvila mi schůzku s jedním doktorem ve městě, který se jmenoval Gary Donalds.

Gary se mě zeptal, proč jsem se pokusila „to zabalit“.

„Abych měla konečně trochu klidu a míru,“ odpověděla jsem.

„Proč je minulost pro tvou matku tak důležitá?“ chtěl vědět a přejížděl si kartáčem na žmolky po kalhotách s puky.

„Vždyť se na ni podívejte,“ prohodila jsem.

Vyhlédli jsme z okna a dívali se, jak se opírá o starý Ford Festiva a pokuřuje.

Špinavý vánek jí čechral krátké vlasy barvy červeného zelí a v džínách a fanouškovském tričku dívčí punkové kapely BIKINI KILL vypadala podivně odule.

„Co jiného jí zbývá?“

Doktor neodpověděl. Z auta se vykroutil slabý riff kapely Seven Mary Three a proměnil se v černého ptáčka se zářícíma očima.

V mladí byla moje matka Marianne výjimečná. Viděla jsem staré fotky, na kterých má na sobě krajkové šaty s růžovou mašlí a rozparkem až k vršku punčoch.

Černé jehlové podpatky, přes rameno má přehozenou dlouhou štolu z mývala a je ztracená pod zapentlenou hřívou rudých vlasů s nádechem dorůžova.

Přes marmeládově zbarvené oko jí padá jediná lokna, popíjí ve vaně z lahve, posílá vzdušný polibek.

Jednou večer, když byla opilá, jsem viděla, jak si prohlíží ty samé fotky a usmívá se.

„Adoptovali jsme papouška, kterého někdo zapomněl v baru,“ řekla.

Na té fotce, vyfoceně zezadu, je s ní nějaký menší blondák. Papoušek jí sedí na hlavě s pramenem jejích vlasů v zobáku.

„Co se s ním stalo?“

„Ještě tu noc nám uletěl.“

„Všechno nakonec odejde,“ dodala a nacpala fotky zpátky do krabice. „Uměl říct ‚Nebezpečí!‘ a ‚Hezká holka,‘“ dodala a zružověla.

Můj otec byl sirotek z Portlandu a žil v dětských domovech, místech tak odporných, že si i při pouhé zmínce slova *pěstoun* mnul paže – podvyživené hubené paže poseté zbytnělými tuhými jizvami a popáleninami od cigaret.

Matčini rodiče byli zavražděni, když jí bylo patnáct. V té době pracovala ve videopůjčovně v malém nákupním středisku v Carnationu. A tenhle týpek jí byl posedlý.

„Tatka říká, že nesmím s nikým chodit,“ řekla mu poté, co ji pozval do lesa na lov.

Objevil se jednou večer, když máma byla venku se svým klukem, a po chvíli mučení je zabil.

Na kuchyňském stole nechal papírek upatlaný od krve se svým telefonním číslem a krátkým vzkazem: „Netrpěli. Teda ne moc. O víkendech jsem v práci, pusu, Boyle.“

Chytili ho, odsoudili a pověsili.

I moje matka si prošla systémem náhradní péče. Vyfasovala slušnou rodinu, která jí posílala do školy, dávala peníze na obědy, kontrolovala jí domácí úkoly a kupovala lacláče značky Lee, které milovala, a indiánské haleny z gázoviny.

Když jim ale oznámila „Nemůžete mi říkat, s kým mám píchat, nejste moji rodiče, vy svině“, zlomili nad ní hůl. Odešla ze střední a s falešnou občankou v ruce a černém overalu s hlubokým výstřihem si našla práci v Linda's Tavern v Seattlu.

„Vím, že to zní ujetě,“ řekla mi jednou večer, když popíjela vodku s ledem. „Ale ten týpek Boyle mě osvobodil.“

„Máš pravdu,“ prohodila jsem, posbírala jsem si věci do školy a odešla do svého pokoje. „Zní to ujetě.“

Ten večer mi pode dveřmi podstrčila jejich fotku. Z místa činu.

Babička měla ústa ve tvaru pokrouceného písmene O, dědečkova tvář už nevypadala jako tvář.

Nemohla jsem se na to dívat. Roztrhala jsem ji a zahodila, ale do popelnice vlezl skunk, a tak se několik dní všude povalovaly kousíčky prarodičů. Jeho ucho jako výhonek kapradiny, kapsa na její zástěře z kalika, jejich propletené ruce.

Matka tvrdila, že spolu v jednom kuse cukrovali, dokonce i před ní.

„Byli jako opravdové hrdličky,“ posteskla si.

Žili jsme asi hodinu cesty od Seattlu, v mrňavém městečku na východním břehu řeky Snoqualmie, které se jmenovalo Carnation.

Pojmenovali ho po místní mlékárenské společnosti.

„Mléčnými výrobky“ myslím tu sladkou břečku v plechovce, kterou si matka lila do kávy a kterou dávala do misky našemu starému kocourovi s vyvalenýma očima Flipovi.

Ráno stál u mojí postele a zlověstně na mě hleděl. Věděl, že situace je dost špatná.

Jednou přitáhl světle žlutý hřeben, sadu stříbrných manžetových knoflíčků a širokou kravatu s kašmírovým vzorem po otci.

Když jsem ty okázalé pozůstatky po svém obyčejném, ale něžném tátovi posbírala, Flip se mě pokusil kousnout.

„Taky se mi po něm stýská,“ ujistila jsem ho a drbala, dokud nás jeho černý kožich nezahalil jako malý bouřkový mrak.

Cobainovi tu kdysi dávno měli chatu, na kterou jsme všichni jezdili.

Je zašitá v lese, podivná stavba, sestávající ze dvou částí s obřímí okny. Z jedné strany vypadá jako palác, z druhé jako chatrč.

Mládež tam nosívala svíčky a vzkazy, dokud si správce nepořídil psy, a všichni pak víceméně ztratili zájem.

Zašla jsem do toho lesa v noci a šeptala mrtvému muži, kterého miluju: „Nelži mi.“

Jednoho dne se tam vrátím jako někdo jiný a někdo mi řekne to samé.

Chodila jsem na Vypařenou střední, které jsme takhle přezdívali tak dlouho, až jsem zapoměla, jak se vlastně jmenuje doopravdy: oficiální název oprýskal ze střechy už před lety.

Asi si domyslíte, že mě tam považovali za cvoka, a rozhodně ne v super slova smyslu.

Tak ať, říkala jsem si. Brzy už pro mě přestanou existovat.

Obědvala jsem sama. Seděla jsem vzadu ve třídě, civěla z okna a na staré papírové menu z Dračí hvězdy psala dopis mrtvému klukovi.

„Milý Eltone,“ stálo v něm.

Už je to rok, co jsi umřel, a mně se po tobě stýská.

Hodně vzpomínám, jak jsme spolu jednou šli kus cesty domů. Z tašky ti vypadly desky s fotkami Jewel a ty ses tak styděl, ale mně to připadalo milé.

„Umírám láskou k ní,“ vyhrkl jsi a utekl.

Slyšela jsem, že minulý měsíc Jewel na koncertě věnovala ‚Panis Angelicus‘ *Eltonovi, na jehož laskavosti záleží.*

Bylo mi jasné, že má na mysli tebe, i když je vdaná za nějakého kovboje.

Dokázal jsi to.

Dneska je docela zima a větve dřezovců připomínají bičochvosty.

Pusu

Vsunula jsem do obálky vylisovaný květ magnolie a nechala ho ležet tam, kde ho našli, u šatní skříňky v příšerné kaluži krve.

Elton nebyl jediný.

Holka jménem Mary-Lou, která nosila podomácku šité šaty a hnědé ortopedické boty, vypila během matiky celé savo; kluk s lupénkou a rovnátky, na jehož jméno si nepamatuju, se nechal srazit autem.

Než upadl a odkutálel se, vesele zamával na spolužáky, pokuřující u dveří.

V hodinách angličtiny se nás slečna Weirová, která pije, vždycky ptala, co myslel Hamlet slovy „... spát, možná snít – a právě v tom je zrada“.

„Jakou zradu má na mysli?“ ptala se stále rozčilenějším tónem.

Jeffreyemu, tomu tichošlápkovi, se jí jednoho dne zželelo a odpověděl: „Slečno Weirová, Hamlet se bojí, že když zemře, bude žít dál jakoby ve snu. Nebo spíš v noční můře.“

Když se mu slečna Weirová posadila do klína, aby si poplakala, dostali všichni amok a do třídy se jako velká voda přihrnula ředitelka a ječela: „Kvůli vám, vy zvrhlíci, krvácím ze všech tělesných otvorů!“

Často jsem se sama vracela domů ulicemi, zúženými všemi těmi obřími javory, jalovci a třešněmi, a vcházela do mírně nakloněného domku, který matka sama natřela. Maršmelounově růžovou a sytě zelenou.

Byla věčně v práci, dělala v mlékárně: když se vrátila, voněla sýrem a brečela jakoby nic a pro nic za nic.

Byla jsem uzamčená ve svém vlastním neštěstí, které připomínalo klec a znemožňovalo mi vykoupat se nebo spát.

Nakonec jsem se zvedla a připravila večeri.

Krabici cereálních čtverečků a lahev neštěstí s bublinkami.

Nože byly namířené k talířům a připravené vyrazit.

Dívaly jsme se na kus *Posledních dní*.

Tvrdila, že je pro ni těžké vydržet se dívat až do konce.

„Tolik se mu podobá, vypadá to jako skutečnost,“ řekla. „Jenže není.“

„Ne?“ podivila jsem se, rozrušená vzpomínkou na herce v hlavní roli v černém kombiné s odvázným výstřihem.

„Víc jich umírá na zlomené srdce,“ řekla a vyzvracela se do mísy, kterou jsem pak vylila do dřezu.

Přikryla jsem ji vlněnou přikrývkou a šla do svého pokoje, kde jsem pod názvem „*Cherchez la Femme*“ sepsala seznam všech situací, ve kterých se vyskytla ona záhadná žena, s níž byl Cobain krátce před svou smrtí viděn.

– Dvě letenky z Los Angeles do Seattlu zakoupené poté, co přeskočil plot léčebny.

– Vzkaz, který KC nechal a na nějž napsal: Zůstávám u_____.

– Viděli ho s ní druhý den u večere v Linda's Tavern.

– Její jméno je viditelně vyryto do lavičky v parku Viretta, kde byl naposledy spatřen, zjevně otřesený.

– Policie našla v jeho chatě v Carnationu popelník, plný nedopalků dvou různých druhů cigaret. Konce jedněch byly umazané od rtěnky. Na stěnu nad spacím pytle s obrázkem smějícího se vypaseného slunce kdosi připsal VZMUŽ SE.

– Jeho vdova se přihlížela na policejní stanici se seznamem osobních věcí, které se ztratily, v očích zdrcený výraz. „S kým byl?“ chtěla vědět.

Tuhle záhadu jsem ale rozluštit nechtěla. Protože ona ho mohla zachránit. Protože ať jde do háje.

MŮJ POKOJ – postel s černým kovovým rámem, oblečení se mi vejde do dvou kufrů v nohách postele. Všude se povalují knihy a časopisy a odevšad čouhají udýchané papírové jazyky.

Propadala jsem z angličtiny, protože jsem měla odpor k úkolům a povinné četbě. Moje pololetní slohovka na téma *Farma zvířat* pojednávala o večírku v tógách ve stodole a byla celá napsaná v mandarínštině: *Ču Sing-sing!*

Na volné téma jsem napsala krátkou hru o Willy Lohanové, transgenderské protagonistce *Smrti obchodního cestujícího*, která seznamuje se

skutkovou podstatou svou kadeřnici, a zatímco si nechává k lebce přistehovávat polyesterové prameny prodloužených vlasů, běduje: „Žena není pták, aby s jarem přiletěl a pak zase odletěl!“

Dostala jsem další nedostatečnou.

Zarazilo mě, když mě slečna Weirová smutně požádala, abych „jí to přestala dělat“.

Řekla jsem jí, že jsem jako mimino hodně padala na hlavu, a ukázala jsem jí jizvy.

„Je mi to líto,“ hlesla a podala mi placatku se sherry.

Seděly jsme spolu, pozorovaly západ slunce, srdce nám upalovala o závod jako chrty, plní úzkosti a záhuby.

Mojí posteli vévodil plakát Kurta Cobaina.

Má na něm mechově zelený svetr, blondaté vlasy mu září. Dívá se mimo mě, z prázdných očí mu kouká hrůza.

Přikreslila jsem mu kolem hlavy věnec z posvátných srdíček probodnutých miniaturními rejnoky.

Do srdce jsem mu připíchla slova vytržená z knížky: „sakramentsky mazané zlodějisko“.

Smutné oči v blede tváři mu žhnuly jako kletba. „Miluju tě,“ opakovala jsem pokaždé, když jsem se na něho podívala.

Pak jsem se k němu přitiskla obličejem: „A brzy si pro tebe přijdu.“

Když jsem si pouštěla desky Nirvany, viděla jsem, jak mu Ježíš podává jeho hlas na nachovém sametovém polštáři.

Pak jsem ten samý hlas uslyšela lapat po dechu a jiskřit.

Dočista spálený: *something in the way*.

Jednou ho uslyším, bude zpívat jen pro mě.

Spadla jsem do polštářů a snila o dívkách, které van Gogh kreslil nahé na zelených poduškách.

„*La tristesse durera toujours*,“ řekl.

Snila jsem o Kristovi, o matičce, jak peče zlaté pirožky, které jsou příliš sladké a není jich nikdy dost.

Page Marlowe měl v mém pokoji zastoupení v podobě kvetoucího kaktusu, zasazeného do zeminy ze školního pozemku, na kterém tak rád hulil trávu.

Chodil se Sophií Birkinovou, drobnou brunetkou s dvouapůlcentimetrovou ofinou a pažemi bohatě ilustrovanými obludnými květinami.

Patřili do oblíbené party, vedle které jsem sedávala, ale nikdy jsem do ní nepatřila.

Britney a já jsme se většinou při obědě zhulily a navrhovaly si tetování, co jsme si chtěly nechat udělat.

Celým jménem se jmenovala Britney Abdel-Fattah-el-Sissiová, nosila závoj z rybářské sítě a burku, kterou si upravila ve stylu Drákulovy kápě.

Byla zamilovaná do Jima Carrolla a byla si jistá, že se jí v nejbližší době zjeví.

„Život a smrt: to je přece jen série kruhů,“ tvrdila a podtrhovala návrhy, které se jí nejvíc líbily. „A on a já se vzájemně protněme.“

„Jsou to jednoduché počty,“ dodala, zatímco kreslila Vennův diagram ze svého a jeho jména a z 69, čísla jeho dresu, s nímž hrál amatérskou basketbalovou ligu.

Já jsem jen dál čmárala monogram KC, věřila jsem jí i nevěřila.

„Je podle tebe Page v poho?“ zeptala jsem se jí nervózně. Pohrdala skoro každým.

„Na těch videích s mučením, který natáčí ve svojí dodávce, nejspíš vypadá dost dobře,“ odpověděla a dál pojídala kapustový sendvič s majonézou.

Je pravda, že Page nebyl žádný hezoun. Ale strašně ráda jsem se na něho dívala. Na lososové vlasy, které mu padaly na ramena, na tmavé, mazané oči a široká ústa, obvykle se staženými koutky.

Kreslil města postavená z kovových úlů a seděl vedle mě vzadu ve třídě, ale až do té příšerné noci si mě nikdy nevšiml.

Do té noci, která jako armáda mravenců pochodujících ke kostce cukru nakonec vyústí v jedinou, potěšující otázku.

Jak se dá nejjednodušeji zemřít?

Zeptala bych se Britney, jenže právě trávila noc v otcově autě, zaparkovaném v garáži se staženými okýnky.

Druhý den jsem od ní dostala e-mail: „Teď už jsem s ním. P.S. Chce, abych ti vyřídila, že *existuje práh, přes který se dá dostat zpět do náruče krásy.*“

Napsali i její rodiče a žádali, abych se je nepokoušela kontaktovat, a připojili postskriptum psané ve farsí. „Hej, holky veselé!“ stálo v něm. „Chci vás jen dostat do rauše.“

Bez Britney jsem byla snadnější terč.

Sophie mě odjakživa nesnášela, hlavně od té doby, co jsme byly malé a já jsem jí při hře na maminku a tatínka dala pusu.

Oplatila mi ji a zrovna mi stahovala džíny, když nás načapala její matka, vlepila mi facku a poslala mě domů.

Ona a její kamarádi se kolem mě začali stahovat.

Nikdy jsem nebrečela. Ani kvůli Britney, ani kvůli zaníceným ranám, ani kvůli holce, která na mě začala ječet a mlátit mě hlava nehlava.

„Vám to nedochází, vy pící pošahaný,“ poprskala jsem je krví. „Stanu se rockovou hvězdou, do prdele, a vy budete svejím ošklivejm dětičkám vykládat, že jste mě znaly.“

Připadalo jim to k popukání, bylo jim to fuk.

„Flipe,“ řekla jsem, „já to tady balím. Vzala bych tě s sebou, ale musela bych tě zabít.“

Naježila se mu srst: na vlně harfové kadence poletovaly pokojem bílé myšky:

Matka začala randit s přístavním dělníkem jménem Wing, který baštil její staré historky.

Vykládala mu, jak pařila s Pearl Jam, když hráli v klubu Off-Ramp, nebo nakupovala s Courtney Love otrhané odpolední šaty s honzíkem a saténovými stuhami.

„Setkala ses někdy s Nirvanou?“ zeptal se.

Neslyšela jsem, co odpověděla: oknem přivál studený vítr a rozvlnil plakát.

Ležela jsem v posteli a dívala se, jak se Flip honí za proužkem měsíčního světla.

Wing ji stejně brzy opustil.

Pár dní nato mě kvůli tomu seřvala.

„Myslíš si, že jsem chtěla vypadat takhle, být úplná nula? Že jsem chtěla, aby ze mě vysával život obří parazit?“

Místo vlasů hady, opuchlé oči.

„No?“

Ten parazit jsem byla já.

„Ne,“ odvětila jsem a zadržela dech. Vypadala jako Kalypsó, dlaně plné malých delfínů, a ne zubatých skleněných střeptů.

Vždycky ji to rychle přešlo. Brzy už se „*el Chilitovi*“, jak Wingovi začala říkat, posmívala s kamarádkami.

Ten večer, co na mě řvala, plakát slétl ze zdi a vylekal ji, až upustila sklenici.

Spala jsem vedle něj a ve spánku jsem se zamilovala ještě víc.

„Čekám na tebe,“ říká mi ve snu.

Přejede si rukou po hlavě, maže roztříštěné kosti a krev a já ho políbím, ucítím krev, pak lesní plody.

Matka mou milostnou aférku pobaveně nazvala „pubertálním románkem“.

Půjčila mi všechny knihy, které o něm měla: všechny jsem je přečetla a začala se užírat, když ho jedna z nejslavnějších fanynek v knize *Let's Spend the Night Together* vylíčila jako „vynikajícího, něžného milence“.

Když jeho vdova v jednom rozhovoru prohlásila, že měl „kurevsky pořádněj vocas“, strávila jsem několik dní s překříženýma nohama a v mukách.

U večere se matka pokoušela promluvit si se mnou o škole, o jakýchkoli kamarádech, které bych mohla mít.

Nevšimla si, že mi začalo škubat v obličejí, že mám rozmlácený displej na mobilu od rány klavírem, kterou jsem mu zasadila po zvlášť mizerné noci plné telefonátů a textovek.

Že jsem pořezaná křížem krážem a že mi na tlusté panděro napsaly „ZDECHNI, HOLKA“.

Namluvila jsem jí, že mě nejvíc baví geometrie a že moje nejlepší kamarádka se jmenuje Ashlee Svět bez konce a že mi půjčila úhloměr, přesně takový, jaký si ze všeho nejvíc přeju k narozeninám.

„Ach, koťátko,“ řekla nalitá říznutou limčou, ale klidná.

Když vytuhla, prošacovala jsem jí kvůli práškům kabelku a vylovila jantarově žlutou lahvičku polepenou spoustou vážně míněných varování.

„VICODIN: PROTI BOLESTI,“ stálo tam. „V PŘÍPADĚ POTŘEBY UŽÍVAT 1 AŽ 2 TABLETY DENNĚ.“

„Prostě jen chci, aby mě měl někdo rád,“ řekla jsem plakátu, když jsem ho znovu pověsila a on se zamihotal.

„A mít ho ráda na oplátku. Chci samou láskou umřít.“

Můj plavovlasý krasavec hleděl před sebe, na třpytivé okraje planet, na spršky meteorů poseté hvězdami a holé asteroidy.

Sundala jsem plakát, opatrně jsem ho poskládala a zasunula do zamrazovacího sáčku.

Bylo vidět jedno oko, jeden pramen vlasů, atomové číslo 79.

Chtěla jsem ho mít pořád u sebe.

Druhý den jsme měli psát test ze světových náboženství.

Při listování sešitem, který jsem ve škole používala ve všech předmětech, jsem narazila na jediný zápis: obrázek bohyně Kálí žonglující se slovy *Čas a Smrt* a seznam jmen, jimiž se označuje Bohorodička, včetně požehnané Panny Marie, Hvězdy moří, Příčiny naší radosti, Královny andělů, paní Pacmanové a...

Seznam plynule přecházel do dalšího obrázku, na kterém byla požehnaná Panenka Marie, jak se transformuje z modrého pickupu do vyhladovělého robota.

Ve vyučování jsem si vytáhla igelitový sáček a nervózně jsem mu sčísala vlasy.

„Když už to nebudu moct dál vydržet, poprosím tě, aby sis pro mě přišel,“ řekla jsem nahlas.

„Evelyn Grayová!“ rozkřikl se náš učitel pan Robinson. „Dobře víš, že jsem ženatý!“

Poslal mě do ředitelny, ale vzala jsem to oklikou, vyšla zadními dveřmi ven a klekla si do trávy.

Chvilku jsem se tam modlila, než jsem uslyšela řev a bouchání: celá třída se shlukla u oken a pozorovala mě.

Hluboce jsem se uklonila a zvedla hlavu: mraky se jako obvykle zadržovaly, zapínaly zipy na šedých mikinách s kapucí a lámaně promlouvaly o studené vodě a vzdouvajícím se nebi.

Svémi modlitbami jsem vyplašila mládě vrány: popadlo je do svých dlouhých, zubatých letek.

„Ó smutný malý, choulostivý, nevděčný Ježíši narozený ve zname-
ní Ryb,“ zakrákalo, polekaně sebou škublo, když slunce dalo obloze pěstí, a uvidělo, jak se mokrá půda bouří s voláním „Jako milion červů!“

Vylepila jsem si v pokoji mucholapky jako tapety a jednoho každého broučka jsem zachránila.

„Osvobozuji tě ve jménu lásky,“ kázala jsem a hladila je po lahvově zelených křídélkách a zplihlých tykadlech.

Někteří byli trošičku zmrzačení.

„Jó, to je život, mrňousci,“ řekla jsem.

„Leťte s bolestí,“ pobízela jsem je, zatímco ti ostatní nejistě klopýtali pryč, mnozí padali, jiní letěli vysoko a volně.

Snila jsem o Hvězdě moří, o tom, jak si pudruje tvář rozdrcenými perlami.

S dlouhými vlasy jako ploutve bodloka a obrovským očima barvy planktonu.

Má na sobě těsně přiléhající šaty ze šagrénové kůže, kouří a škrábe se dlouhými, smaragdově nalakovanými nehty v natupírovaných vlasech.

„Můžeš ho zachránit,“ řekla. „Když mu zabrániš, aby to udělal znovu, když se dožije osmadvaceti.“

„Tolik jsem se snažila,“ řekla. Hlas má smutný a ledový zároveň. „A ty jsi jen obyčejná holka.“

Netušila jsem, o čem to mluví, a když moje matka zařvala: „Cítím, že se něco pálí!“ dostala jsem strach.

Vstala a zlehka mě pohládila po tváři.

„Zachraň toho kreténa,“ řekla.

Pak ze sebe strhla šaty, odhalila elegantní vidlicovitý ocas a s otevřenými vínově červenými ústy odplavala v proudu kouře a andělského prachu.

Vyměnila jsem Vicodin za žvýkáci vitaminové bonbony z krabičky s obrázkem Flinstoneových, čehož by si matka v opilosti nikdy nevšimla.

Měla jsem v plánu natáhnout v nejbližší době bačkory, a tak jsem byla vůči všemu odolná. V den, kdy jsem si koupila háčko, mě na chodbě jedna z Sophiiných kamarádek praštila pálkou pobitou hřebíky, ale já jsem se tomu jen zasmála.

„Růžová smrtící zbraň?“

Krev mi pokapala písemku na téma „Sestavte na základě proviantu, který vezly lodě *Beagle* a *Pinta*, recept z jednoho hrnce, aniž byste použili či jen zmínili důvody“, zatímco jsem psala naléhavý soustrastný dopis staríkovi, který nás učil.

Ten den mě cestou domů ze školy někdo srazil autem.

Namáhavě jsem se postavila na nohy a schytala jsem to znovu.

Vyšla jsem nahoru, napsala nový dopis a roztrhala ho na cucky, seděla jsem na polštáři a žiletkou jsem zarovнала tlustou rovnou lajnu z toho, co zbývalo.

Když mi mozek zasáhlo opojení, zavolala jsem na účet volaného plechovkou opatřenou provázkem.

Když řekl: „Vezmu si to,“ rozhodla jsem se odejít.

Nacpala jsem si sáček s plakátem do kapsy, kde rozjasnil klíče, drobné a miniaturního T-Rexe.

Později mi vyprávěl, jak Jim Carroll opustil ke konci života svou mladou přítelkyni se slovy: „Máš na víc.“

Věděla jsem to od Britney. A ta představa srdcervoucí rytířskosti se mi strašně líbila.

„Bez urážky,“ řekla jsem svým knihám a fotkám, svým několika málo oslnivým věcem a svému otlučenému, překrásnému kocourovi.

„Mám na víc. Ale vrátím se.“

„*Pojď si pro mě,*“ řekla jsem, zabalila tablety Vicodinu do papírového kapesníku a nacpala ho do sombrera Señora Loca, staré plyšové krysy se zakroucenými kníry a očima jako větrníky.

„*Buen viaje!*“ popřeje mi a zamává kostkovaným kapesníkem.

ČTVRTÁ KAPITOLA

CVOCI

Jsou tady dveře a vedou na tmavou chodbu, na jejímž konci svítí bílá ohnivá koule.

Máte strašnou chuť jít k ní, odhazujete sami sebe jako mokré, špinavé oblečení, které jste si vzali na tancovačku.

Na tu, která vyvrcholila tím, že vám někdo vylil na hlavu kbelík plný prasečí krve.

Viděla jsem a slyšela všechno, přestože mi říkali „dívka v kómatu na 786“.

Nakonec jsem si uvědomila, že některé lidi vidím, aniž bych otevřela oči, že můžu mluvit se zavřenou pusou.

Paní Miltonové, dobrovolnici, jsem poradila, aby od toho, kdo jí na zápěstí udělal ty modřiny, odešla, a sanitář Sian vycouval, když jsem mu oznámila, že mu ho ufiknu, jestli ho na mě ještě jednou vytáhne.

A když sestra roztáhla závěsy, uviděla jsem na vedlejší posteli bledého muže s vlasy barvy kůry stromů, kterého někdo navlékl do trička se Céline Dionovou a kostkovaných pyžamových kalhot.

Spiklenecky se na mě usmál a s tichým vzdycháním se rozpovídal o hudbě, o umění a o tom, jak si od zápěstí k lokti vyrývá čáry.

„Mám narozeniny,“ oznámil.

Nad jeho postelí se objevil sníh a snášel se v malých poryvech.

Všimla jsem si, že má žluté kořínky vlasů, že pod temně zelenýma očima mu probleskují světlemodré záblesky a připomínají poskakující pralesničky.

Pojmenovala jsem ho Smutek a on mě Milost.

„Chci se probudit,“ řekl. „Ale pořád mám před očima jedno místo. Víím, že tam musím jít.“

Řekla jsem mu o těch dveřích a že půjdu s ním.

Moje matka popadla sanitáře a chtěla, aby poslouchal. „Nic neslyším,“ namítl.

Když pootočila žaluzie, pokoj vyplnily třpytivé chuchvalečky prachu, které tam celou tu dobu byly.

Smutek prohlásil, že netuší, kde byl předtím, než sem přišel.

„Pamatuju si, že jsem vařil dávku,“ řekl. „A pak jsem slyšel, jak celý pokoj vyletěl do povětří.“

Vlasy měl nacpané pod pletenou čepicí a na očích mu seděly obří oválné bílé brýle.

Chtěla jsem mu říct, jak moc se podobá Kurtu Cobainovi, ale místo toho jsem si okázale četla životopisnou knížku *Těžší než nebe*, kterou na mou žádost přinesla matka.

Přistihla jsem ho, jak se mračí na obálku.

„Sklapni,“ řekl, překulil se na bok a zahrál si na svém modrém mustangu „Bone Machine“.

„Pořád chceš umřít?“

„Uhm,“ přisvědčila jsem a dívala se na plochy v jeho obličejí a půvabnou délku jeho světlé, průsvitné kůže.

„Ne,“ odpověděla jsem. Podle všeho netušil, že mám v úmyslu ho pronásledovat.

„Dobře,“ přikývl a mnul si zanícené cucfleky na krku.

Nemoc byla vektorem, který naše myšlenky přepravoval tam a zpátky.

„Chtěl jsem jen dělat muziku,“ pomyslel si a uviděl milion lidí s kobylčími hlavami, jak se rojí.

Vzpomněla jsem si na ten den, kdy po mně v jídelně kdosi hodil jablko, jak jsem předstírala nezájem, zatímco mi tváře hořely rozpaky a pocitem ublížení.

Poslal zpátky vzpomínku, v níž se hlava zaklání a pak rozletí na kusy.

Povídali jsme si celé dny a ty se protáhly na týdný.

Vyprávěl mi, že kdysi žil pod mostem. Že si byl celkem jistý, že je ryba, a prý si vybavuje jeden šikmý kámen, kolem kterého rád plaval a přitom mu mezi žábami proudila špinavá voda.

Pověděla jsem mu o tom, jak od nás odešel otec, ale jen o té části, kdy jsem se ulila ze školy, dojela stopem do Camlanského skanzenu a dívala se na loutkové představení o svatém Michaelovi a všech andělech.

Přímo uprostřed toho představení jeden anděl řekl: „Je to tu boží a tak, ale sere mě, že jsem to přehnal s andělským práškem.“

Malá sametová opona se rychle zavřela a skanzen zalila hlasitá hra na loutnu.

„Vím, jak se cítí,“ řekl.

„Můj kocour jednou sežral zlatou rybku,“ poznamenala jsem a on byl chvíli zticha.

„Jsi vážně mladá,“ prohodil nakonec a ponořil se do sebe.

Chtěla jsem mu ještě říct, že se to stalo v ten samý den.

Že mi táta nechal tu rybku položenou v igelitovém sáčku na prádelníku, že na něj napsal „Mám tě moc rád“, ale Flip ho roztrhal a zatáhl pod postel.

Že ten vyhozený loutkoherec, bývalý trestanec, mě svezl domů ve svém starém Dodgi Dart a že si použítel „Radar Love“ a při tom bubnoval prsty do palubní desky.

Slyšel, jak si tu písničku přehrávám v hlavě, a usmál se.

Věděla jsem, že si ze mě utahuje, ale úsměv jsem mu oplatila a usmívala jsem se i toho podzimního dne, kdy si kriminálník Rory ťukal zlomenou rukou do rytmu.

Tu a tam měl pomyslení na sex a já jsem se ho pokusila políbit, ale odehnal mě jako mouchu.

„Připadá mi, že máš v puse *rovnátka*,“ řekl nahlas.

„Je mi osmnáct,“ ohradila jsem se a on se usklíbl.

„Jsem čímkoli, čím chci být,“ blesklo mi hlavou.

Sestra Mansfieldová byla vysoká a štíhlá. Prudce pohazovala vlasy a nevýraznou uniformu oživovala pestrobarevným šátkem od Pucciho.

Nosila u sebe *Údolí panenek*, svou bibli – vázanou v černé kůži a ozdobenou reliéfním vzorem –, a předčítala nám z ní: „Stávalo se, že celé dny trávil v posteli... nepoznaná, ztracená v příjemné anonymitě... může jít všechno, co chce... a pít. A vždycky jsou po ruce ty nádherné červené a žluté bobule.“

Jednou v noci viděla, jak bezmocně zápolíme s nereagujícími tlačítky, vyměnila nám sáčky a nastavila rychlejší tempo kapání.

Dál měnila množství léků, které jsme brali, až do chvíle, než ji vyhodili, protože nedokázala vysvětlit ta dvě promodralá těla.

Naše myšlenky se proměnily ve zvířátka z balonků, nafouklá a vyplašená ze všeho, co jsme měli na srdci.

A o čem jsme nikdy nemohli mluvit: takhle jsme byli od samého začátku nastaveni k výbuchu.

Vykládala jsem mu, jak jsou ke mně lidé zlí, ale nechápal to.

„Mně prošla vražda,“ pronesl, podíval se na mě a dodal: „Ale nikdy...“

„Ale nikdy jsem nebyl ošklivý,“ dokončila jsem větu v duchu.

„Ale nikdy jsem se nestaral, co si druzí myslí,“ dořekl, což byl hezký zákrok, ale hlavou mi stejně táhla jeho první myšlenka.

Kolovala mi v krvi a zůstala tam: popěvek o kousku půdy v Římě, kde rozkrájeli Caesara, kde se pořád scházejí divoké kočky, cpou se trávou a hlínou, jako by to byl whiskas.

Mezi extrémními koly morfiové rulety, ve dnech, kdy sestru Mansfieldovou odvolali, jsme se dívali na sitcom o jednom obézním gigolovi jménem Il Delicioso.

Hlavní hrdina se v něm vždycky válí na kulaté vodní posteli, kolem mamutího pasu má ovázané prostěradlo s nejrůznějšími zvířecími vzory, a společnost mu dělá skupinka dvou až pěti krásných dívek v křiklavých podprsenkách s dlouhými sametovými vlasy.

V jednom kuse se smějí a jeden druhého krmí vybranými sousty zmrzliny.

„Líbí se mi ta deprimovaná holka,“ řekl Smutek, když se Il Delicioso zničehonic vzepjal a převalil se na zamračenou blondýnu s copánky.

„Podívej se na její oči,“ vybídl mě a já jsem postrehla, že hledí někam mimo mě.

Ozvalo se hlasité začvachtání: váleli se v pudinku.

„*Las cosas no son lo que parecen,*“ dodal.

Přestala jsem se snažit ho políbit. V jednom kuse mě nechával čekat.

Musela jsem svou nabídku něčím přisladit.

Sestra Mansfieldová nám na přání přinesla tašku se strategicky prostříženými punčocháči, spodním prádlem, parukami a šaty ve stylu ba-bydoll.

Položila mu ji na postel a on se většinu času ošíval a snažil nemyslet na to, co je uvnitř.

Zachytila jsem jednu jeho myšlenku, bledou odhodlanou můru. Pročesává si v ní dlouhé vlasy a pudruje nos, oblečený v džínách a krátké hedvábné košili.

Kdosi mu podává prošívaný kabátek. Poznala jsem svou vlastní ruku.

Nahodila jsem návnadu, a když zabral, už jsem ho nepustila.

Matka mě navštěvovala sporadicky.

„Vypadá příšerně,“ vyštěkla na sestru, která měla zrovna službu a byla tak zaujatá esemeskováním, že namítla: „Dnes byla kukuřice na smetaně a mangové želé.“

Když se nakonec pořádně podívala na Smutka, leknutím vyskočila.

„Co se to tady krucinál děje?“ křikla na Milka, svalovce, který ležel na stejném patře a zrovna přišel k nám do pokoje.

Milk byl v pohodě. Vykládal mi o popínávkách, které si chce koupit, a o tom, jak se bude se svou buchtou projíždět ve svém bouráku Chevrolet Impala ze čtyřiašedesátého.

„Víte, kdo to je?“ zeptala se ho a Milk odpověděl: „Ňákej polomrtvej pošuk.“

Vím, že myslel spíš mou matku, která vypadala v ošoupaných manšestrácích, kostkované košili a kšiltovce, jakou nosí kamionáči, dost vyšinutě, a to nemusela ani ječet jak pominutá.

„Znám ji?“ chtěl vědět Smutek a já jsem odpověděla: „Ano i ne.“

Milk ji odvedl pryč a já a on cestujeme na sytě růžový povrch Marsu a pijeme z vodní žíly, tekoucí přes vzorně obhospodařovanou mimozemšťanovu zahrádku.

„Uhaste žízeň,“ vybízí nás ten zelený tvor a obrací na rozpálených japonských kamínkách hibači modré placičky a na nachové obloze se srážejí raketoplány.

„Kdybych tě někdy opustil, Principessa,“ říká Il Delicioso své pravé lásce, „budu na tebe čekat na druhé straně, kde je pořád víc radosti a smíchu.“

Zasměje se a pohladí si břicho.

„To je to, co musíme udělat,“ řekla jsem Smutkovi. „Kdyby jeden z nás zašel příliš daleko, ten druhý musí jít za ním.“

„Nesnáším radost a smích,“ namítl Smutek.

Během nemoci mi ztmavly vlasy do modročerného odstínu a stékaly mi v lesklých vlnách na polštář: zhubla jsem a získala nové křivky, oči mi zmuťovaly z modré na fialovou.

O mou proměnu se postarala sestra Mansfieldová. Upravila mi tvar obočí, nalakovala mi nehty a nalepila umělé řasy jednu po druhé.

Pak mě navlékla do univerzální nemocniční košile, na které udělala hluboký výstřih, a posela ji štrasovými kamínky.

Zběžně si mě prohlédl.

„Už abys zestárla,“ řekl.

Sestra si brala každý večer do parády i jeho s hřebenem a žínkou, až mu zase byly vidět vlasy i oči, až bylo vidět všechno, co si přál schovat.

Jednou pozdě večer, když si myslel, že spím, řekl: „Skoro to stojí za to,“ a cítila jsem, že se jako pes oklepává po dešti a začíná se převlékat.

Nашe sestra nás tak nadopovala, že jsme spatřili úplně novou dimenzi.

Rozhodli jsme se tam sejít a zůstat na neurčito.

„Ó, *chica sexy*, vlnhe mi z tebe klín!“ zamumlal Il Delicioso, když jsme to stvrdili podáním ruky: než jsem se vzpamatovala, škubal sebou.

Dívala jsem se, jak mění barvu. Když zmodral, rozezvučelo se poplašné zařízení a rychle ho přesunuli do stanu.

„Udělejte to,“ řekla jsem sestře Mansfieldové ten večer a ona podržela prst v bílé rukavici na tlačítku, dokud jsem se nevznášela nad umírající dívkou, svíjející se v tanci plném salt.

Než jsem odešla, políbila jsem ji.

VYŠŠÍ NEŽ PEKLO

Neohlédla jsem se, ani když se do pokoje přičítala moje matka a kdosi pus-til na plné pecky „The Power of Love“.

Byly tam ty dveře. Pocit stavu beztíže, pak čiré radosti.

Otevřela jsem je, zaklaply za mnou a zmizely.

Vytratily se všechny zvuky, zůstalo jen světlo.

Dokonce i andělé jen nasněžili další snůh; modrobílé lahve s mlékem.

Prošla jsem se tou bělostí, ale nenechávala jsem za sebou žádné sto-py. Našla jsem ho na břehu slonovinově bílé řeky, jak hraje na kytaru, z níž se uvolňovaly spory, vznášely se a proměňovaly v rozkvetlé třeš-ňové stromy.

Jeho vlasy měly barvu slunce, jeho modré oči jako by se rozlily do bí-lych ledovcových jezer kolem nich.

„Jsem rád, že jsi tady,“ řekl.

Chci říct, že otevřel ústa a postavil hrad z ledu.

Dobré na tom, kde jsme se ocitli, bylo to, že jsme se mohli doopravdy dotýkat.

To špatné: zatímco naše těla živořila, byla vystavována příšerným roz-hodnutím.

„Odpoj nás!“ zvolal Smutek s úsměvem, ale ani jeden z nás si nebyl jistý, kam to vlastně chceme nakonec dotáhnout.

Leželi jsme v posteli obličejí k sobě.

Viděla jsem se v jeho očích, stejná, a přesto jiná.

Těžko se vysvětluje, jak vypadal on: tak trochu jako z filmu *Saw: Hra o přežití*.

Totiz násilí vypadá nevyhnutelně, ale stejně si musíte zakrýt oči.

„Nemuselas za mnou chodit,“ řekl a já jsem se zmenšila.

Tohle mi pošeptal v posteli vystlané orientálními liliemi odrůdy Star-gazer: později mě pronásledovaly noční můry.

Často stačilo, aby se na mě podíval, a já spustila hysterický křik. Milovala jsem to.

Vypadal jinak, svěžeji.

„Jo,“ řekl. „Obvykle jsme hodně bledí nebo nám chybí prst nebo celá končetina, někdy i zub.“

„My?“

„No. My ve znamení Ryb,“ dodal a zarytě mlčel.

Podívala jsem se dolů a viděla jsem, že mi zmizela jizva po operaci slepého střeva.

O co bych ještě přišla, kdybychom se vrátili?

„Tohle je prostor mezi životem a smrtí,“ řekl a pak to napsal na papír umístěný v deskách s klipem u nohou své postele.

„Tohle je podsvětí,“ napsala jsem já na ten svůj mravenčím písmem.

Řekl, že si myslel, že už se nikdy nevrátí.

Takhle vypadá zeměkoule při pohledu zdálky: jako velký plovoucí obytný dům, v některých oknech jsou zatažené závěsy, v jiných roztažené, a neustále se v něm dějí nejrůznější věci – na horké plotýnce se smaží vejce, dělá se trvalá, posvátně zní tichá hra cella.

Pojmenovali jsme tu budovu Lady Milost a celou dobu jsme ji pozorovali.

Dívali jsme se do okna, které měl rád a které bylo zakryté otrhanou krajkovou záclonou.

Do jiného s čistými vertikálními žaluziemi a dalšího, které bylo otevřené a na garnýži visel na háčku žlutý bublifuk.

Pak do toho mého v oslepujícím sterilním pokoji, v němž leží dívka, má zavřené oči a škube rukama. Její matka ve starých džínách a flanelce jí položila dlaň na čelo.

Na dotek bylo studené, což bylo příjemné.

„Myslím, že bychom měli jít,“ navrhla jsem jednoho dne, když jsme se dívali, jak Flip na parapetu dalšího okna honí prackou kostkovanou myš. „Ale všechno se musí změnit.“

„Už se všechno změnilo,“ prohodil, rozepínal mi košili a kousal se do ruky.

Povídali jsme si a společně četli, podtrhávali jsme řádky, které se nám líbily, nebo jsme k nim přikreslovali hvězdičky a dělali drobné poznámky.

Zúžili jsme výběr oblíbených knih na jednu pro každého – *Evina muž* a *Zázrak růže* –, ale v jednom kuse jsme měnili názor.

Řekla jsem mu, že moje matka dřív strašně ráda četla, ale že se jí mozek proměnil v hlízu.

„Vždycky byla unavená a opilá. A ještě horší bylo, že začala chodit do kurzu psaní.“

Řekla jsem mu, jak jednou dostala vážně super nápad, že napíše detektivku o slabomyslném vrahovi, který bestiálně vraždí muže a ženy s příšerným módním vkusem.

„Hnědé boty po páté odpoledne!“ stálo rozhořčeně v jedné z poznámek, psaných vlastní krví smolařské oběti.

„Kalhoty capri, *tečka*,“ stálo v další.

Učitel, který – jak sám tvrdil – psal příručky k osobnostnímu rozvoji „v Epiktétově stylu“, byl však nemilosrdný. „Kam se poděla radost?“ zeptal se a jemně se hladil po vypouklém břichu.

Poté, co si všichni účastníci kurzu přečetli kapitolu o zabijákově hlubokém obdivu k „pravému stylu, což je kombinace ladnosti a absurda“, sesypali se na ni a požadovali, aby kurz opustila.

„Mám prostě problém s vašim násilím,“ prohlásil jeden z nich a ostatní se sborově přidali: „Prostě s tím máme problém.“

Moje matka se cítila hrozně trapně.

Snažila jsem se ji přesvědčit, že její kniha *Oběti módy* je skvělá, ale od byla mě. „Ále, co ty o tom sakra víš?“

Od té chvíle jsem se prokousávala velkými romány, zatímco ona se dívala na televizi, krátce, upjatě vyprskávala smíchy nebo brečela.

„To je hrůza,“ poznamenal.

„Já vím. Pořád bych si tu knihu strašně ráda přečetla,“ dodala jsem.

Nakonec jsme ji napsali sami a šoupli do tmavého pokoje v Lady Milosti.

Do matčiny staré pracovny, zbavené knih, se stolem zavaleným hromadami prádla.

Seděla v tureckém sedu zády k nám, četla a skončila, právě když vyšlo slunce.

A pak ji políbila, zlíbala každou stránku.

Poděkovala jsem mu tím, že jsem mu políbila a pak jemně pofoukala prsty. Nebránil se.

„Zabírá moje vúdú?“ zeptala jsem se a usmívala se jako náš vrah, když mívá nějaký rafinovaný kostým nebo hladký, pěkně tvarovaný kotník.

Místu, na kterém jsme se nacházeli, jsme přezdívali Plyšový kontejner.

Někdy Coltrane. Nebo Tábor krve, když jsme jeden druhému říkali pan a paní Voorheesovi. Nebo Blissovi.

Dával mi hodiny kytary v učebně, kterou jsme si postavili z pultíku, tabule a jedné židle.

První píseň, kterou jsem dostala za úkol se naučit, byl „Dirty Knife“.

Vypilovala jsem ji na závěrečnou zkoušku a on mě vzal na večeři do nóbl restaurace v poušti hned za domem, kde jsme si dali karamelové suflé a koktejly Bourbon Sour.

Podlaha byla pokrytá škorpiony, a tak jsme zvedli nohy a dívali se, jak se hemží a chňapají klepety jako černé moře.

„Znáš můj příběh?“ zeptal se, když jsme podřimovali v posteli.

Nechtěla jsem mu to říct, a tak jsem mluvila o své matce.

Jak se v roce 1988 přestěhovala ze San Franciska, kde se živila jako exotická tanečnice, zpátky do Seattlu. V té době vypadala úplně jinak, měla dlouhé, vlnité zrzavé vlasy, zářivé oči a hladkou kávovou pleť.

Bylo jí podobné, že fotky, na kterých byla ona sama nebo s tátou, schovala do krabice od bonboniéry pod luxusní spodní prádlo v prádelníku.

Na jedné z nich ji táta nese spící v náručí jako dítě. Jeho obličej začernila a zabarvila černým lakem na nehty.

Poznali se, když pracovala jako servírka.

On byl amatérský umělec a licencovaný účetní, který s pomocí řašenky místo štětce a víčka od lahve místo palety vytvářel abstraktní expresionistické miniatury.

Ta, kterou věnoval mně a pojmenoval *Láska, ach, lehkomyšlná láska*, představuje červený cákanec na pozadí mořských vln. Nakreslil ji na poštovní známku, ofrankoval s ní dopis, v němž píše, že už se nevrátí.

Odstěhoval se do penzionu v Portlandu a skončil jako zkrachovalý opilec, který vysedává před krámem s pitím a za pár drobných kreslí karikatury.

Vytáhla jsem to z matky, když mi obšírně líčila jeho četné noční ubrečené telefonáty a při tom se zhnuseně ošívala.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se jí a ona odpověděla, že láska umírá a tím to hasne.

Když k tomu dojde, nedá se to napravit, ale není to ničí vina, dodala.

Přestěhoval se do New Jersey a skončil ve vězení v Ossiningu za to, že pobodal chlapa kvůli jedné šlapce, do které byli oba zamilovaní a která se jmenovala Růžová tabletka.

Zemřel na vězeňském dvoře, když zvedal činky se svým partákem, drobným latinskoamerickým gangsterem, který nosil šátky a kratičké šortky. Mezi jeho osobními věcmi byl svazek mých dopisů, fotka, na které jsem já a máma, červený podvazek posetý hvězdami a pomačkaný článek o Miss Belvedere, kaštanově hnědém exmoorském poníkovi.

„Jak to, že to s ním vzalo tak rychlý konec?“ přemýšlela jsem nahlas a vzpomínala, jak jsme chodili každý večer na procházku a jak mi vyprávěl o antihmotě, kvarcích a poezii Roberta Service.

„To jste mu nemohla aspoň zavolat?“ obořila se na matku na pohřbu dáma s růžovými vlasy a píchla ji ukazováčkem do hrudi.

„Nebo nechat zavolat tu malou?“ odplivla si na podlahu kostela, otočila se na jehlových podpatcích s červenou podešví a s šustěním krepu odešla.

Po jejích podpatcích tam zůstal záhon růží. Jednu jsem utrhla – „Dej celé své srdce Maličkostem“.

„Ta jeho holka se mi líbí,“ řekl. „Takže tvou mámu to vytočilo?“

„Ne, jen zabořila hlavu do dlaní a všichni ji zahrnuli soucitem.“

„Záleželo jí na tom vůbec?“

„Záleželo,“ odpověděla jsem. Neřekla jsem mu, že jsem ji dlouho poté, co všichni odešli, našla ležet na břiše na jeho hrobě.

Že jsem ji zase dávala dohromady.

„Setkali jste se,“ oznámila jsem mu místo toho. A neuběhl den, abych mu to nepřipomněla.

„Přinesla ti pivo na účet podniku,“ dodala jsem. „Myslela si, že budeš slavný.“

Nezeptal se, jestli je, nebo není.

„Věnoval jsi jí harmoniku poté, co jsi na ni zahrál,“ dodala jsem.

„A co?“ zeptal se líně.

„Maybellene,“ odpověděla jsem. „Táta si v jejím deníku přečetl, jaký jsi talent a že se s tebou chtěla vyspat, a spoustu stránek z něj vyrval.“

„To je strašnej cajdák,“ namítl.

„*Oh Maybellene. Why can't you be true?*“ začne se linout z jednoho bytu a můj otec, schoulený na své straně futonu, se zvedne a zavře okno.

„To není všechno. Něco, co o tobě prý nikdy nemůže říct,“ řekla jsem.

„Co by to mohlo být?“ zeptal se netečně a rozestavěl figurky na šachovnici.

Místo jezdců jsme použili postavičky Můj malý pony a místo královen dvě fotky Briana Maye.

„Stejně toho o mně nemůže moc vědět. Nikdo toho o mně moc neví,“ mínil.

Táhla jsem pěšákem z lastury a pronesla: „Připoj se k tomu stupidnímu klubu.“

Nakonec jsem mu řekla, že zemřel mladý.

A že znám všechny jeho písničky a spoustu věcí z osobního života.

Viděl, že jsem celá nešťastná z toho, že toho vím příliš moc, a zvedl ruku, aby mě zarazil.

„Tohle nemůže být dobré ani pro jednoho z nás,“ řekl.

Dělili jsme se o křeslo vykládané perletí a dívali se dolů do řady oken, jež byla stále zavřená a utěsněná mylarovou fólií.

„Máš ty nejsmutnější oči, jaké jsem kdy viděla,“ řekla jsem.

„Šplhoune,“ prohodil.

Začala jsem trucovat a on dodal: „Pamatuju si, že na mě byli všichni šíleně naštvaní.“ Pak mi dovolil, abych mu prohrábla vlasy prsty s nehty nalakovanými kyselinově zelenou barvou. Dovolil, abych ho políbila na víčka, a když usnul, představovala jsem si pod těmi červenými okenicemi jeho oči.

Myslela jsem na jeden horor, v němž ženě, která ječí, protože oslepla, podávají na polštářku z bílého sametu dva obří safíry.

Dívka na posteli se posadila zpříma, pak se zhroutila.

„Šok,“ oznámila sestra přezdívaná Potěmkininí matce. Křivka na monitoru kopírovala kopečky a tu a tam strom.

Když zpíval, snažila jsem se zachovat ledový klid.

Jako kdyby vůbec o nic nešlo, slyšet ten hlas naživo, a ne supící z laciných kapesních repráčeků nebo zmrzačený v podání její zpívající matky.

Ten hlas se svými melodickými zvraty a spolknutými slzami, s pauzami, chraplákem a čirým, naléhavým vztekem: *Děšť z nebes!*

Sbíral baňky a kádinky, kalorimetry, mikroskopy a spektrofotometry a měl je uložené v černých kufříčích s přihrádkami.

„Až budeme v důchodu, otevřu si děsivou laboratoř,“ prohlásil. „S armádou namakaných kočkovitých řešitelů problémů!“

Kromě toho sbíral zkrachovalé hvězdy, na způsob sebevrahů její matky, hvězdy s hororovými tvářemi, v nichž spatřoval vysoké umění.

Vykládal mi historky o Chetu Bakerovi, Sydu Barrettovi a Johnu Berrymanovi. „A to je jen vzorek příjmení začínajících na B,“ podotkl.

Jak heroinová troska Baker vyprávěl někomu nechutný příběh o své závislosti a úpadku, až se dotyčný rozbřečel.

„Neber si to tak,“ chlácholil ho Baker. „Je to jen můj život, člověče.“

„Bum udělá dynamit,“ řekla jsem a on si vzdychl.

Já jsem sbírala nepřesvědčivé výrazy, jenže to je k ničemu.

Pořád byl ještě nabručený, když z otvoru ve tvaru osmičky vytáhl pušku a řekl „BUM“.

Neustále si něco čmáral, většinou diagramy znázorňující, jak se X a Y dostanou do ZZ.

Nevěděl, že ho odedávna, kam až mi sahá paměť, miluju; že jsem do něho byla zabouchnutá tak šíleně, že jsem si chodila brzy lehnout, jen abych si mohla představovat, že jsem s ním.

Nebyly to žádné necudné představy: jezdili jsme v nich v jeho starém AMC Paceru a nakupovali věci jako mapy a skleněné lékovky, svatební obleky a krajkové kapesníčky, obrazy květin a pouští, které pak popisoval propiskou.

„DEJ JÍ OTRÁVENÉ KYTKY VE ZVLÁŠTNÍ DEN“ nebo „JMENUJI SE NEELY SAHARA!“ stálo na nich.

Pak jsme se vrátili domů, dělali něco v posteli nebo psali, on zpíval, psal pro mě písničky a hrál na namalované ukulele.

V těch snech jsme se jen drželi za ruce nebo spali s přitisknutými tvářemi.

Ve škole mi tajně přezdívali „Babochlap“.

Nosila jsem si jídlo do knihovny a paní Killzoneová si nevšímala, když jsem se dívala na kus koncertu *Nirvana Unplugged*, kde na konci písničky „Where Did You Sleep Last Night“ zavře oči, zarazí se a zase je prudce otevře, což je intimní a děsivé zároveň, že mi z toho šoku vždycky vyhrkly slzy.

„Opustíš mě?“ zeptala jsem se a on přikreslil na fotku Coldplay červené D-.

„Ano. Ale pak se vrátím,“ zamračil se.

„Taky jednou uletím,“ řekla jsem.

„Budu se na tebe dívat z vnějšího prostoru, na to, jak se trápíš. Jak si cucáš konečky vlasů a koukáš na hodiny.“

Usmál se.

„Holka moje,“ pronesl.

„Povídej mi o svém životě,“ vybídl mě hlasem, který zněl jako hukot ve vosím hnízdě. Kdykoli se ta holka v posteli rozbrečela, ruka v červené rukavici vytočila kapačku na vyšší obrátky a já a on jsme si plácli.

Řízl nožem do své ruky, pak do mojí, přitiskl je k sobě a hodiny jsme se vznášeli polem s vysokou, voňavou trávou.

„Byla jedna škola,“ spustila jsem, zatímco jsme si líně předávali cigaretu.

„Byl jeden kluk,“ pokračovala jsem. „A ten hrál v kapele.“

Chodívala jsem si Page poslechnout, když vystupovali u Černého hada, což byla chatrč v jednom Zapadákově.

Kid Blast hráli spoustu balad plných energické kytary a mlžných sól na keyboard.

Jezdívala jsem tam na kole v mikině s kapucí, plandavých džínách a šlohnutých martenskách.

Když hráli, všechny holky postávaly vzadu, popíjely z placatek, čančaly se a tančily jedna s druhou.

A když se Page připlazil ke kraji pódia, seběhly se k němu, a jakmile se spustila hudba, leknutím nadskočily.

Jednou večer jsem sledovala, jak si Page balí věci a směje se se svým basákem.

Když se zeptal, jestli nemám cigaretu, zrudla jsem a řekla, že nekouřím. „Ale začnu,“ vyoktala jsem a on se usmál.

„Později,“ utrousil, prošel kolem mě a odhodil si vlasy z průzračných uhrančivých očí.

Nikdy neznělo mým uším nic tak dobře jako to slovo. Myslela jsem na to, jak lidé mluví o „blízkosti smrti“ a o nových, nestydatě krásných hlasech, které je k sobě vábí.

Dovolila jsem mu, aby mi nakoukl do deníku a provedl pár změn.

K dlouhému seznamu kontaktů a reálných plánů na návštěvy bez pozvání připsal „V jejím úlu přetékejícím medem“ a „Trýznitel krát deset“.

K první položce seznamu přikreslil tepající šíp a vyškrtl z něj „Všichni jsme úplně sami“.

„Tak to v té písničce ale není,“ řekl.

„Jenže ty jsi to takhle zpíval,“ namítla jsem.

Ke konci, řekla jsem málem. Ale místo toho ze mě vypadlo jen: „Vždycky popletu text.“

„Rebelskej anděl zapíná knoflíky na žmolkovatém kardiganu,“ přečetl, když listoval mým zápisníkem. „Od koho to je?“

„Myslím, že od Slipknotů,“ kličkovala jsem a ke slově „NAUČIT SE PLĚST!“, napsaným velkými písmeny, jsem přidala „PŘÍZE“ a „EHLICE“.

Stačilo jen natáhnout ruku a byla tam vlna a zásuvky plné všeho, co jste kdy chtěli najít.

Každý den se na tu budovu díval víc a víc. Já jsem netoužila po ničem jiném než ho držet v teple a bezpečí.

To samé jsem kdysi cítila k Pageovi – nebo jsem si to aspoň myslela.

Jednou večer jsem se po koncertě kapely Kid Blast vrátila domů a oznámila své pravé lásce, že jsem se zabouchla do někoho jiného.

Jeho smutné oči pomalu pluly sem a tam.

Druhý den jsem z natvrdlé školní sekretářky, slečny Bubblesové, vytáhla Pageovo číslo a poslala mu esemesku. Napsala jsem, že jsem servírka z města se „silnými, hlubokými touhami“.

Připojila jsem svou fotku v krajkové podprsence, kterou jsou protáhla přes dvacet filtrů, a své mobilní číslo, a zprávu odeslala.

Ještě ten samý večer mi odepsal: „Chci tě vidět.“

Domluvili jsme se, že se sejdeme u tří černých borovic, o kus dál na jih u řeky, která vtéká do Snoqualmie.

Byla jsem tak opojená vlastní rafinovaností, že jsem zapomněla mít strach, jestli se mu vůbec budu líbit.

Když jsem se uviděla v zrcadle, když jsem uviděla, jak se mi vlasy plazí po ramenou, usmála jsem se a spatřila odraz lyrické křivky.

„Kam ses tak vyfikla?“ zeptala se mě matka. Přišla z práce a naštvane vybalovala z igelitek nákup.

Měla jsem na sobě dlouhé tričko s fotkou Davea Grohla bez rukávů, legíny se stromovým vzorem a červený svetr pletený řetízkovým vzorem.

„Mám sraz s kámoškou,“ odpověděla jsem.

Vypadala, že se jí ulevilo.

Dokonce mi do koutků očí namalovala modré linky a přepudrovala mě.

Tajně jsem si ulila do batohu placatku s vodkou a obtisk s lebkou s růžemi a balistickými trny kolem dokola, který jsem objevila v obchodě s lacínými trečkami.

A stopla jsem si pacienta, který utekl z psychiatrické léčebny a pořád byl ještě v nemocničním županu.

„Vyříd cibulové příchuti, že ji koprová příchut' co nevidět vyzve na souboj,“ řekl a já mu slíbila, že to vyřídím.

„Opatruj se, holubičko,“ rozloučil se, když mě vysadil, a já jsem se dívala, jak odjíždí, a na rtech mi hrál náznak úsměvu – takhle mi ještě nikdy nikdo neřekl.

Zamířila jsem k ústí řeky Tolt. Prošla jsem lesíkem a pomalu sešla svažující se břeh.

Uviděla jsem Page u topolu a tří nakloněných borovic, uviděla jsem, jak se měsíc peče na modročerné obloze.

Nemohla jsem si pomoci. Dala jsem se do běhu.

Zvedl hlavu právě, když jsem spadla a kutálela se až k němu, při tom jsem vyškubávala trávu, luční kvítí i malé stromky.

„Ale ne,“ řekl a zastavil mě.

„Nic mi není,“ pronesla jsem vesele s rozzářenýma očima, které mu pročešávaly tvář.

„Ne,“ řekl. „Vypadáš jako obří rajče.“

Ucítila jsem dobře známou nevolnost.

Podala jsem mu vodku, pokrčil rameny a placatku vyprázdnil.

„Ty seš ta holka, co chodí na všechny naše koncerty,“ poznamenal a chtěl zamířit pryč.

Padla jsem na kolena, rozepnula mu poklopec a vzala si ho do pusy.

„Ach bože, ano,“ zasténal a škubal mi vlasy sem a tam, dokud z něj nevyšla dávka slaného, hořkého semene.

„Ukaž mi kozy,“ řekl a položil se na zem.

Z téhle vzpomínky se mi podlamují kolena.

„Takhle to všechno začalo, ve škole,“ řekla jsem.

Viděla jsem Page, jak vychází z Lady Milosti s pytlek odpadu a obalem na kytaru. Na rukávu kožené bundy měl přišíitý obrázek lebky.

Viděla jsem, jak ukazuje zvednutý palec, a otrásla jsem se, když jsem si vybavila jeho prsty ve svých vlasech.

„Nech toho,“ řekl a odvrátil mi hlavu z pokoje s oknem, jímž protéká řeka.

„Podívej,“ vyběhl mě.

Řeka změnila tok a protékala skrz nás, vznášeli jsme se v její perleťové vodě a dýchali skrz stříbrná žábra, když mi vzal srdce a přitiskl rty k mojí klíční kosti, kde silně tepe pulz.

„Měl jsi někdy zlomené srdce?“ zeptala jsem se, když krev pobrala morfiu a pádila.

„Jasně že jo,“ odtušil.

„Jak je to možný?“ nechápala jsem.

Překulil se ke mně.

„Vždycky se najde někdo lepší,“ řekl. „Když začneš hledat.“

Sny někdy sklouzávaly do nočních můr.

Viděla jsem se, jak si přetahuju top přes hlavu a rozepínám podprsenku. Pak jsem tančila pro Page, který mě popadl a řekl: „Ty jsi ale divoška,“ než mi zase bouchl hlavou o zem.

„To, cos udělala, není moc košer,“ řekl Page, když se udělal. „Víš, že chodím se Sophií.“

„Prosím tě, neříkej jí to,“ žadonila jsem.

Sebral se a odešel. „Zachraňuju tě před dalším zatraceným úchylem,“ oznámila mi stará paní, která mě vezla domů.

Vklouzla jsem do domu a vyběhla nahoru. Stála jsem na polštářích s hlavou opřenu o plakát s KC a povzdychla si, když jsem ucítila, jak se mu začíná prohřívat kůže a jeho ruce pouští kytaru a pomalu, zvědavě se přesouvají k mojí tváři.

Tu noc se mi zdálo, že mě poprosil, abych s ním odjela nahrávat do L. A. Víím, že mě chce vážně sbalit, a tak namítám, že mám školu: proměnit se v bílého pejška a doráží mi na nohu.

„Ale proč jsi po něm vyjela? Když měl holku?“ zeptal se.

„Nebylo by to fuk, když miloval právě ji?“

Zvědavě se na mě podíval, otevřel a zase zavřel pusou.

Elton pekl malý dort: skrz žloutkově žluté závěsy nad dřezem jsme viděli jeho tečkovanou zástěru.

Rozbrečela jsem se: všichni na mě byli našťvaní.

Ronila jsem slzy z plexiskla: vyndal mi je z očí a uložil do uzamykatelné krabičky, do které se nikdy nedívám.

„Vím, že jsi byla osamělá,“ řekl a držel mou tvář v dlaních. A já jsem přikývla, aby na mě byl zase hodný.

Měl pevný stisk.

„Mně zahýbat nebudeš,“ pronesl jako kletbu.

Když jsme se líbali, myšlenky se nám rozutekly a zase vrátily jako toulaví psi.

Vyly jedna přes druhou o tom, co našly; vyly, aby se mohly dostat zpátky dovnitř.

To přízemní trápení ve škole, které vedlo k tomu, že jsem si vyškubávala chomáče vlasů, se našponovalo a vyostřilo.

Sophie si všimla kousance na Pageově krku a on jí navykládal, že jsem ho v podstatě znásilnila. Dostala vztek.

Ona a její kamarádky mě pronásledovaly po chodbách, syčely a házely po mně kameny. Nakonec mě pronásledovaly až domů, seděly pod mým oknem, popíjely a volaly, ať jdu ven.

„To jsou tvoje kamarádky?“ zeptala se moje opilá matka.

„Ano,“ řekla jsem a šla za nimi.

Odvlekly mě na prázdné parkoviště, posadily se na mě a perořízkem mi na hrud' vyryly „DĚVKA“. Byly úplně zkárované a nic urážlivějšího je nenapadlo.

Matka mě našla polomrtvou a zakrvácenou. V opilosti mě vezla do ordinace mého bývalého dětského lékaře, ale pak se pleskla do hlavy a vyhrkla: „Moment, myslím, že už zemřel.“

„Na pohotovost,“ vypravila jsem ze sebe, a tak zamířila na Ethan Wade do nemocnice ve Snoqualmie Valley.

„Určitě si za to můžeš, aspoň částečně,“ prohodila a nervózně si zapálila cigaretu.

Okamžitě mě přijali: trojice zdravotníků mě odvezla zadním vchodem a matka se ocitla pod palbou jejich otázek stran mého věku, krevní skupiny i toho, co jsem naposledy jedla.

Moc si toho nepamatovala.

Když se objevil důstojný lékař s ohromující hřívou stříbrných vlasů, pověsila se na něho a řekla: „Já to prostě nechápu. Mě na střední všichni milovali.“

Pak se mi z bundy vysypaly prášky a všichni se na mě vrhli jako duchové komárů na jedinou bílou kamélii, jak jsem kdysi viděla v nějakém filmu.

„Vypumpujte jí žaludek,“ křikl lékař.

A k mojí matce dodal: „Odejděte, nebo vás dám zadržet. Jen tak pro legraci.“

„Přeháníš,“ utrousil Smutek a pobrukoval si „Tiny Pyramids“.

„Ty myslíš...“

„Ani to,“ přikryl mi pusu dlaní.

„Jsem prostě puntičkář,“ řekli jsme oba a měli smůlu, dokud mi matka nepřinesla květiny a nezadívala se z okna.

„Chybíš mi, Evelyn,“ řekla nakonec.

Hodně času jsme trávili tím, že jsme se dívali do oken Lady Milosti.

Viděli jsme počurané a pokakané děti, které nechávali hodiny brečet; zvířata choulící se strachem; zmlácené ženy, muže, na které ječeli tak dlouho, až se rozplakali.

Žili tam svobodní lidé, špatní tanečníci, kteří širokými, dlouhými kroky klouzali po podlaze; hýčkané želvy si hověly na plyšových polštářích; dva muži, kteří se milovali tolik, že se jen celý den se zardělými tvářemi drželi za ruce.

Jednoho dne jsme nakoukli do okna podkrovního bytu a uviděli jsme právě zkoušet kapelu. Na bubnech měla pavoučím písmem napsané jméno: HEKATY.

„Asi mysleli Hekaté s dlouhým e,“ poznamenala jsem. Neměli frontmana a vymýšleli texty za pochodu jako například „Čarodějky, bosorky, co obývají stromy, plaší ptáky i medonosný včely“.

Prásk, třísk. Začínali znova a znova.

„Jak může vůbec Hekaty vzniknout?“ zeptal se kytarista, hubeňour v tričce s Urkelem.

„Proč ne, do prdele?“ namítl bubeník a dupl na šlapku ke kopáku.